

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

Israelsmissionens magasin - nr. 5 - okt. 2016

Flygtninge er den vestlige kirkes
håb om vækkelse

*- indtryk og udfordringer fra Lausanne
ungdomskonference i Jakarta*

*Messianske jøder, kristne palæstinensere - og konflikten mellem Israel-Palæstina - 06 | Festen der blev væk - 10 |
Jeg står her for at forsvare mine børns liv - 13 | Flygtninge er den vestlige kirkes håb om vækkelse - 16*

Gud er mangfoldig.
Derfor er Guds mission mangfoldig
- også i forhold til det jødiske folk.
I dette magasin vil vi give stemme
til den mangfoldighed.
Til de stemmer som tror og tvivler
og dem, der kan begejstre.
Til de mennesker som vil forsoningen
og dem, som er fortvivlede over manglen på samme.
Til stemmer som vil udfordre vores
teologi og tænkning.
Alt sammen i håbet om, at du må blive inspireret og
opmuntret og bevæget af Guds
missions mangfoldighed.

Evangeliet og den jødiske
verden
nr. 05. okt. 2016

Den Danske Israelsmission
TORVET
Katrinebjergvej 75
8200 Aarhus N
Tlf: 7356 1270

Email: kontor@israel.dk
www.israel.dk
Reg. nr. 9743
kontonr. 3054500

Oplag: 4000

Forsidebillede: Billede fra
ungdomskonferencen i Jakar-
ta, hvor Kent Rasmussen fra
Danmark bl.a. var med.

Foto: Michael du Toit

Redaktion: Bodil Skjøtt, Jan
Mortensen, Simon Krüger,

Arne Pedersen (ansv.)
Layout: Maria Bach Jensen
Tryk: Vestjysk Rotation

Oplysninger om medarbejdere
og landsstyremedlemmer kan
findes på israel.dk

En fest for alle folkeslag

LEDER

I år falder alle Israels efterårsfester, nytårsfesten, den store forsoningsdag og løvhyttefesten, i oktober måned. Løvhyttefesten markerer samtidig afslutningen på hele feståret, som blev indledt med påsken. På templets tid var det uden tvivl den største og mest omfattende fest - målt alene på antallet af dyr, som skulle ofres på alteret.

Men det er også den eneste af Israels fester, som ikke kun er for Israel. Den skal fejres af alle folkeslag. Profeten Zakarias beskriver i en tekst, der leder tanken hen på scenen i Johannes Åbenbaring, hvordan jordens slægter skal drage op til Jerusalem og tilbede kongen, Hærskarers Herre. Helt siden løftet til Abraham har folkeslagene været en del af de tanker, Gud har haft med sit folk. Med fejringen af løvhyttefesten ser Israel ikke kun tilbage på Guds omsorg under ørkenvandringen. De ser frem mod den tid, hvor Gud gør alting nyt. Og her skal der være plads til folkeslagene i al deres forskellighed og mangfoldighed – sådan som løftet til Abraham lød.

Bibelens missionssyn er, at Guds folk sendes ud, sådan som apostlene skulle begynde i Jerusalem og nå ud til jordens ende. Men der er også en forståelse, hvor folkeslagene skal samles med Israel, så Guds folk tilsammen bliver den mangfoldighed af stammer og tungemål, som lovpriser og tilbeder den samme Herre.

I dag oplever vi, hvordan den globale virkelighed gør, at alle jordens folkeslag ikke længere kun er dem, vi rejser ud til. De kommer også til os. Det udfordrer os som samfund, men bestemt også som kirke. Det tvinger os til at se, hvad det betyder for vores forståelse af det, Gud gør,

når han fører sin frelsesplan til fuldendelse. Når Israel har fejret løvhyttefesten og set frem til den endelige frelse, har de læst fra Zakarias' Bog om, hvordan folkeslagene den dag vil slutte sig til Herren og blive hans folk. Også profeten Esajas forestiller sig, hvordan de fremmede kommer til Jerusalem og slutter sig til Guds folk.

Hvad betyder sådanne beskrivelser af Guds store frelsesplan for, hvordan vi forstår os selv som kirke nu, hvor den globale virkelighed sender folk af alle stammer og tungemål til vores land, her hvor vi forsøger at leve som Guds folk? Her giver det god mening at hente inspiration i Israels store og sidste fest med en løvhytte, som skal rumme hele skabningens mangfoldighed. For selvom de fleste af os har mest erfaring med at være kirke og kristen sammen med andre, som ligner os i sprog og kultur, har mangfoldigheden altid været en del af Guds plan med sit folk.

Men der er et andet element i den globale virkelighed, vi møder i dag, der også har en parallel i den bibelske fortælling om Gud og hans folk. Migration løber som en rød tråd gennem hele den bibelske fortælling. Guds folk begyndte – og fortsætter – deres rejse gennem historien som "fremmed og tilflytter". Det er sådan Abraham omtaler sig selv, da han skal købe et stykke jord for at begrave Sara, og det forblev hans status hele livet: En fremmed og en tilflytter. Og det er historien om Guds folk: fremmede, tilflyttere og til tider også flygtninge. Migrantmenigheder er ikke et nyt fænomen. Det er sådan, kirken er vokset frem, og det at være migrant eller fremmed er en del af Guds folks teologiske og historiske DNA. Det er også værd at bemærke – og lade sig inspirere af - hvordan det

jødiske folk op gennem historien har levet som "fremmede og tilflyttere" hos os i diaspora-samfund. Nogle gange i ghettoer; andre gange integreret.

Ser vi på hvor mange gange Israels forhold til den fremmede omtales i Mosesloven, og hvor ofte profeterne senere påtaler og fordømmer Guds folks udnyttelse af den fremmede, bliver det tydeligt, at vi skal kendes på og stå vores prøve i, hvordan vi behandler den fremmede blandt os. Det er ikke mindst her, vi kan måle vores moralske barometer som Guds folk i dag.

Lad os i lyset af den jødiske løvhyttefest se frem til den dag, hvor Gud gør alting nyt og samler alle stammer og tungemål i tilbedelse af Kristus. Men lad os også spørge os selv, hvad det betyder for vores forståelse af Guds mission i dag, at folk af alle stammer og tungemål nu kommer til os. Det ligner måske i første omgang en opgave vi skal tage på os. Men det er en gave til os som kirke. Det bringer fornyelse og en forsmag på det, som venter os. Og lad os så være villige til at måle, hvor bibelske vi er på, hvordan vi møder de fremmede og tilflytterne hos os.

Bodil F. Skjøtt
Bodil Skjøtt, generalsekretær

Guitarmanden, Jesus & vanskeligheden i at få de to til at mødes

REFLEKSION

*Anika Thorø Møller,
kommunikationsmedarbejder i
Israelsmissionens Unge*

En ældre mand i blå crocs rykker tættere og tættere på os. Han har fulgt med på sidelinjen en 10 minutters tid. Lyttet til vores lovsang og suget stemningen til sig her på Abramham Hostels tagterrasse i hjertet af Jerusalem.

Han virker nysgerrig og rykker helt tæt på. Til sidst hiver han sin guitar frem og synger for os: "Oh Jerusalem. You're the place on earth where we find the light. We can take the world and make it shine so bright," synger han med smukke melankolske toner, mens hovedet svinger fra side til side i takt til fingerspillet. Den blomstrede kippa på hans hoved følger med. Bedesnoren i trøjen dingler frem og tilbage.

Det var en stærk tekst, jøden Glenn præsenterede for os en lun sommeraften. Hans publikum var et par håndfulde IUere, der i juli rejste til Israel i 14 dage. Og måske virkede teksten så stærk på os, fordi den frimodige jøde havde ret. Jerusalem er noget særligt. Her er lyset, kunne vi blive enige om trods hver vores tro. Vi danskere tænkte på Jesus. Glenn så et andet lys. Da sangen ebbede ud, delte Glenn sin historie. Han viste sig at være lige så gammel som staten Israel – og insisterede lige så meget på at jødedommen er sandheden, som Israel gør på at eksistere.

Måske var det derfor, samtalen gik i hårknude. Efter Glenn havde delt sin historie, var dialogen åben. Han stillede spørgsmål til os og vores tro – og vi gjorde det samme til ham. Men kort efter blev det særlige rum brudt. En stillede et spørgsmål til den standhaftige jøde, som kom lidt for tæt på. Glenn gik i forsvarsposition og forklarede sit

synspunkt i en aggressiv tone.

Sådan fortsatte det begge veje, selvom vi sammen forsøgte at finde tilbage til udgangspunktet. Der var clash og mure af store ubesvarede spørgsmål overalt. Til sidst gik jeg i frustration. Et par dage tidligere var jeg med organisationen Jews for Jesus rundt i Tel Aviv for at dele flyers ud i nabolaget. I hver postkasse, jeg kom til, hang der allerede en reklame for et lokalt tøjrenserfirma med ekstra gode tilbud. Jeg følte, jeg lavede samme PR-stunt ved at smide en flyer med Jesus, der også vil vaske ren. Han vil bare vaske lidt mere end tøjet – og gratis. Sikke et tilbud.

Med de tanker besluttede jeg mig for, at tøjrenser-stilen ikke var den rigtige måde at dele sin tro på. Kontakten til selve mennesket måtte være vigtig. Men da jeg gik i frustration fra samtalen med Glenn, blev jeg alligevel i tvivl. For her stod jeg med et menneske, der delte frimodigt. Og alligevel gik det galt. Hvordan møder vi bedst jøder med evangeliet? I dialog, eller når vi efterligner den lokale tøjrenser? Jeg er i tvivl. Flere tusinde fik muligheden for at læse om det gode tilbud, da jeg delte flyers ud. Jeg brugte cirka lige så meget tid med Glenn, før jeg gik.

Uanset hvad er det som om, evangeliet nemt går i hårknude. Heldigvis er det i sidste ende Gud og ikke mig, der skal vise vejen til Jerusalems lys. Men det er stadig værd at overveje: Hvordan leder jeg bedst folk til Jerusalems lys? <<

Messianske jøder, kristne palæstinensere

- og konflikten mellem Israel-Palæstina

ARTIKEL

Arne Pedersen,
kommunikationssekretær

Foto: Michael Loadenthal

Kehila News Israel (KNI) lavede for nyligt en kort undersøgelse blandt organisations- og menighedsledere i Israel, hvor de søgte svar på spørgsmål vedrørende politik, terrorisme og religiøs ekstremisme. Det var KNIs formål med undersøgelsen at give et "vindue" ind i den messianske bevægelse i Israel for at fortælle noget om, hvad der tænkes om aktuelle emner, og søge et indblik i om der er noget der forener og adskiller bevægelsen mere end andet. Det er et svært og betændt emne, KNI har valgt at tage op. Et emne langt de fleste går en stor bue udenom, for det er et emne, som deler vandene - også blandt messianske jøder og kristne palæstinensere. Undersøgelsen kan derfor være en hjælp for os, der står udenfor, til at forstå, hvor svært et emne det er at håndtere for dem, som er en del af det.

Undersøgelsen er lavet med deltagelse af 37 messianske ledere og 19 palæstinensisk-kristne ledere, hvilket KNI vurderer til at være cirka 20 procent af det samlede antal. Det er væsentligt at bemærke, at alle dem, som har besvaret spørgsmålene, bor i Israel og har israelsk statsborgerskab. Formålet med at lade både palæstinensiske kristne og messianske jøder deltage er at vise lidt af virkeligheden om ligheder og forskelle blandt de troende i Israel. Det er ikke for at opstille en rigtig/forkert eller god/ond forståelse af de to parter.

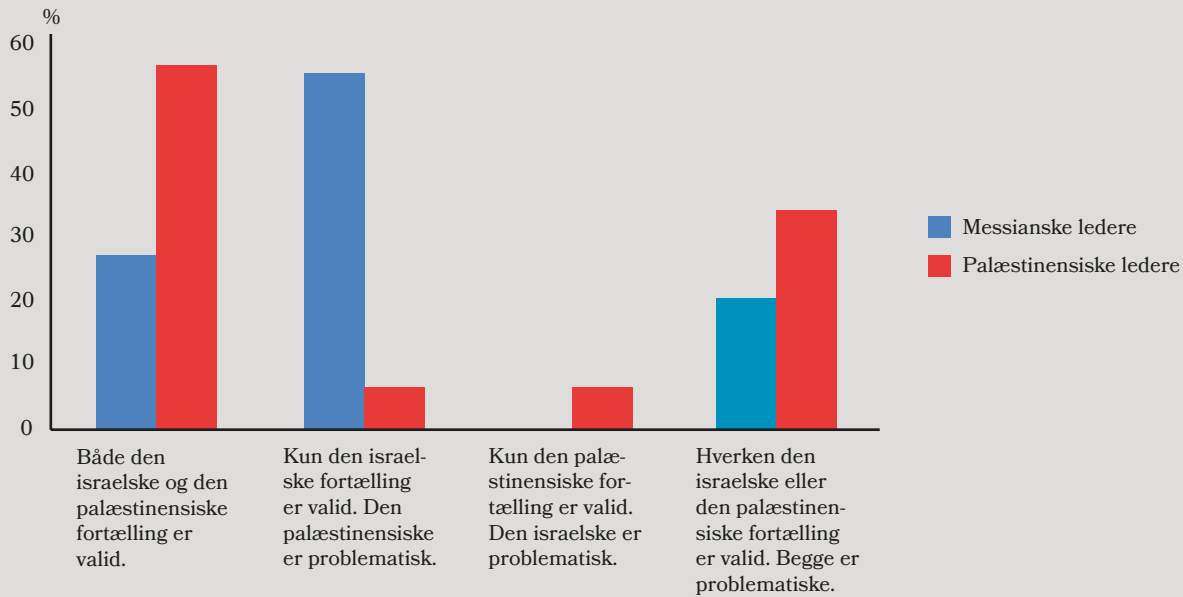
Grobund for samtale

Det første spørgsmål i undersøgelsen drejer sig om den version af historien der fortælleres på begge sider af konflikten (se figur 1). Lidt over halvdelen af de messianske ledere mener, at det kun er den israelske version af fortællingen, der er rigtig, mens den palæstinensiske version er problematisk. I det modsatte spørgsmål mener kun seks procent af de adspurgte palæstinensiske kristne, at det kun er deres egen version, der er gyldig. Det kan måske virke overraskende for nogen. Det er dog positivt, at et stort flertal af de palæstinensiske ledere og knap halvdelen af de messianske er parat til enten at anerkende den andens historie som fuldt ud lige så gyldig som ens egen eller at se sin egen version af begivenhederne som problematisk. Det viser, at der er grobund for samtale og dialog.

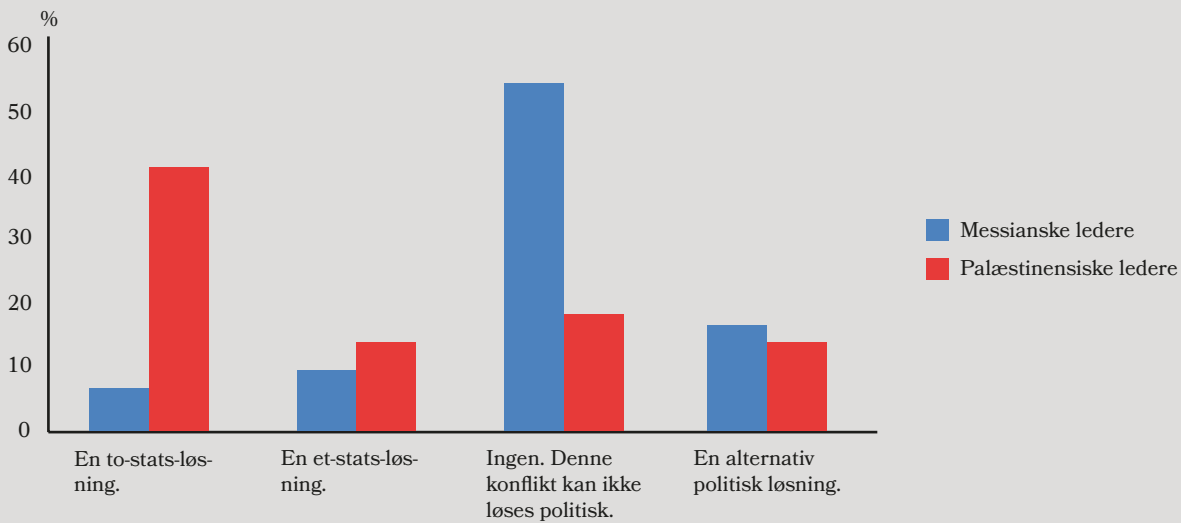
Holdninger skal bakkes op af handling

Anden del af undersøgelsen fokuserer på, om deltagerne i undersøgelsen mener, om man offentligt skal tale imod både jødisk og palæstinensisk terror (se figur 3,4 og 5). Ikke overraskende mener et overvældende flertal, at det skal man naturligvis. KNI påpeger dog, at der her er en kløft mellem det, deltagerne i undersøgelsen giver udtryk for og det, der sker i virkeligheden, for det er meget sjældent nogen af parterne tager afstand fra terror i offentligheden. >>

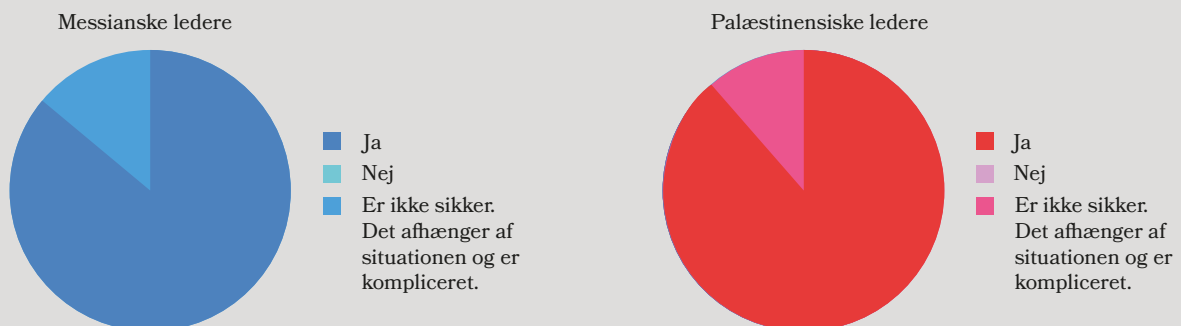
Figur 1: Hvilken af følgende udtalelser passer bedst til dine tanker om de fortællinger der er om den israelsk/palæstinensiske konflikt?

Figur 2: Hvilken af følgende politiske løsninger mener du er den bedste til at løse den israelsk/palæstinensiske konflikt?

Figur 3: Bør arabiske/palæstinensiske kristne tage offentligt afstand fra religiøs ekstremisme og/eller terror fra arabisk side - inklusiv terrorangreb i både Israel og i de palæstinensiske selvstyreområder?

Stor uenighed om hærens rolle

Den israelske hær er genstand for tredje del af undersøgelsen, og her bliver forskellene markante (se figur 6). På spørgsmålet: "Er de seneste palæstinensiske terrorangreb mod israelske soldater en form for religiøs ekstremisme?" svarer 87 procent af de messianske ledere ja, mens 47 procent af de palæstinensiske ledere svarer det samme. Resten af de kristne palæstinensiske ledere svarer enten nej eller er usikre på om sådanne angreb er terror. Det vil sige, dette spørgsmål deler de palæstinensiske ledere.

Det modsatte spørgsmål (se figur 7) i denne del af undersøgelsen lyder: "Betragter du det israelske militærs tilstedeværelse i de palæstinensiske territorier, som en form for ekstremisme?" Det svarer 58 procent af de palæstinensiske ledere ja til, mens hele 89 procent af de messianske ledere svarer nej.

David Serner, præst i den Danske Kirke i Jerusalem og medarbejder på Caspari Centeret siger til denne del af undersøgelsen: "Hæren anses ikke som ekstremisme, men som beskyttere i det brede israelske samfund, så det bliver lidt skævvredet her. Det viser samtidig, hvor svært det er for israelerne at forstå, hvad hærens tilstedeværelse og ageren gør og betyder for dem, som lever med dem til daglig." Efter hans vurdering flugter undersøgelsens resultater meget godt med virkeligheden: "Det virker troværdigt på mig og afspejler det, jeg ellers møder her på Caspari Centeret og ude i bevægelsen," fortæller han.

KNI bemærker også, at det var dette spørgsmål, de fik de skarpeste reaktioner på. Nogle af de messianske ledere gav udtryk for afsky overfor, at KNI sammenlignede palæstinensiske terrorangreb med hærens tilstedeværelse på Vestbredden, hvilket understreger Davids pointe oven for.

Er kristen zionisme religiøs ekstremisme?

I fjerde og sidste spørgsmål skal deltagerne forholde sig til, om kristen zionisme er en form for religiøs ekstremisme (se figur 8). KNI giver selv udtryk for, at "kristen zionisme" kan betyde lidt af hvert og kan relatere til både en politisk og religiøs overbevisning. Ikke overraskende var de messianske og kristne palæstinensiske ledere delt i spørgsmålet. 58 procent af de palæstinensiske ledere svarede ja, mens 78 procent af de messianske svarede nej. KNI giver selv den forklaring på den store kløft, at "kristen zionisme er blevet synonym med en blind opbakning til Israel og en manglende evne til at kritisere den politik, den israelske regering fører." Nogle af kommentarerne fra respondenterne kan uddybe nogle af svarene lidt. Her følger nogle stykker:

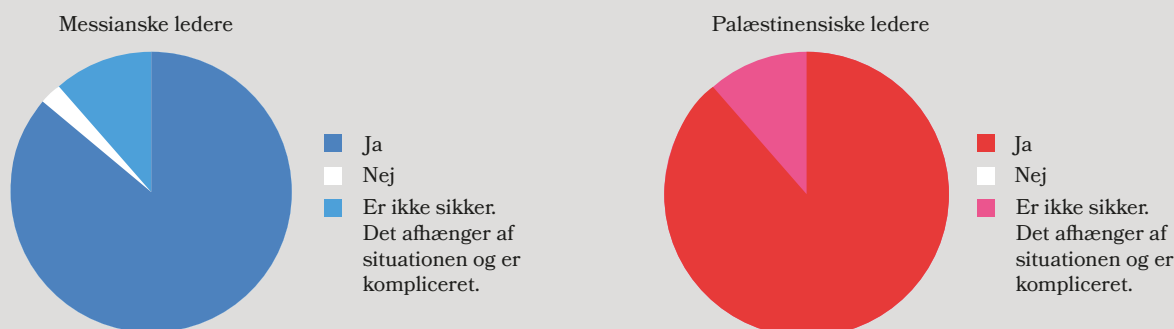
"Ikke i den oprindelige betydning. Når det bliver til blind tro på alt, Israel gør, er det et problem."

"Der er udgaver af kristen zionisme, som er religiøs ekstremisme, men generelt set er det ikke."

"Når der er en gensidig aftale om ikke at dele evangeliet med det jødiske folk, så ja, der er det at betragte som ekstremt."

Det er vanskeligt at betragte en sådan undersøgelse som "fakta", men den kan være med til at give et indblik i, hvilke spørgsmål både de messianske og palæstinensiske menigheder kæmper med i Israel. Under alle omstændigheder kan undersøgelsen punktere myten om, at der findes én holdning blandt Jesus-troende jøder og en anden blandt kristne palæstinensere. Billedet er mere nuanceret end som så. <<

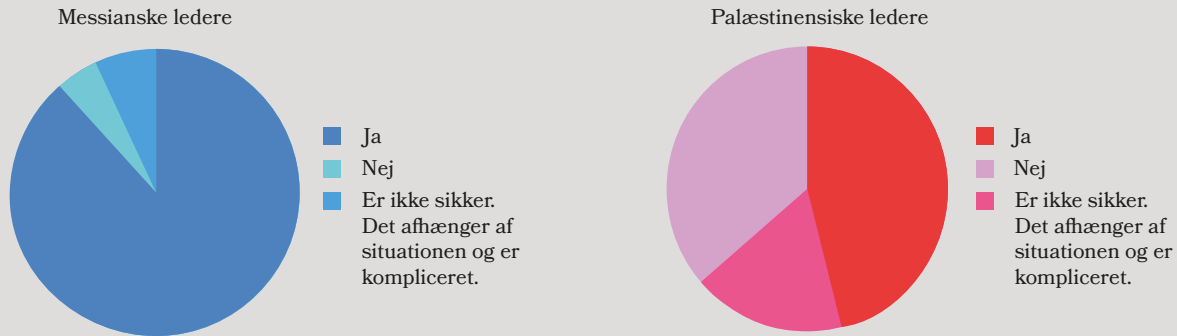
Figur 4: Bør israelske messianske jøder tage offentligt afstand fra religiøs ekstremisme og/eller terror fra jødisk side - inklusiv uretfærdigheder begået af den israelske hær og bosættere i de palæstinensiske selvstyreområder?

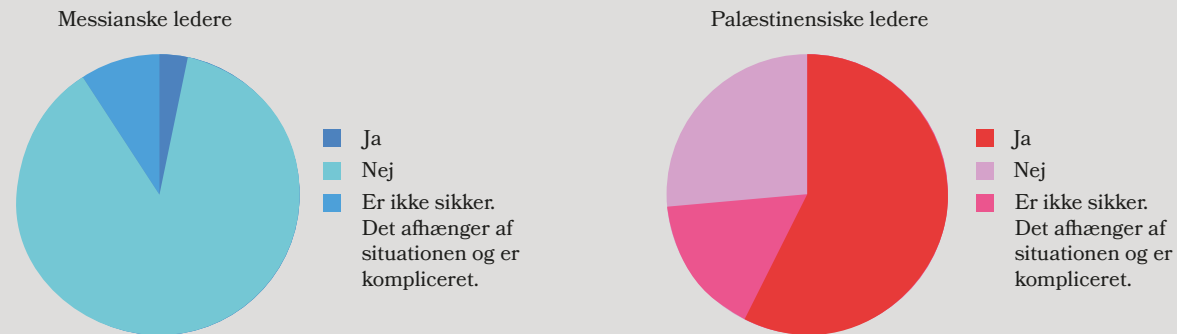
Figur 5: Bør israelske messianske jøder OG arabiske/palæstinensiske kristne SAMMEN tage afstand fra religiøs ekstremisme og/eller terror uanset hvor det foregår?

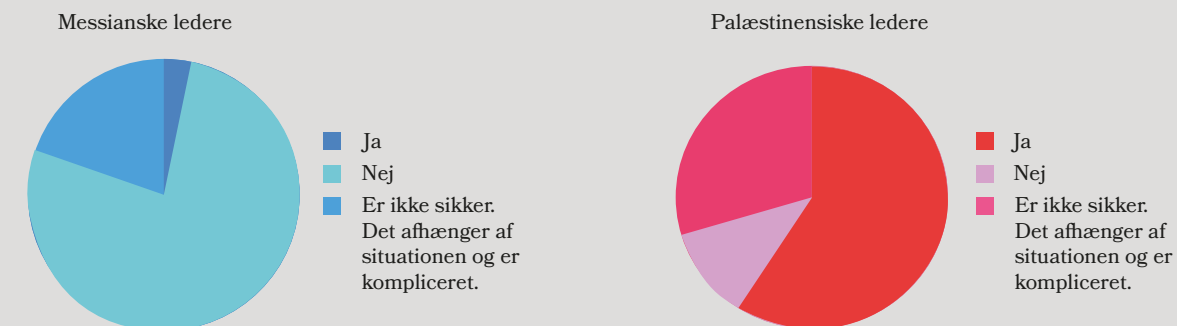
Figur 6: Kan de nylige palæstinensiske terrorangreb mod israelske soldater betragtes som en form for religiøs ekstremisme?

Figur 7: Betragter du den israelske hærs tilstedeværelse i de palæstinensiske selvstyreområder som en form for religiøs ekstremisme?

Figur 8: Er kristen zionisme en form for religiøs ekstremisme?

FESTEN

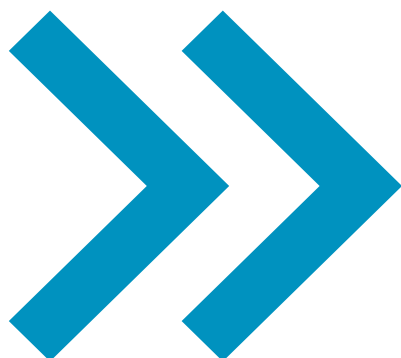
der blev væk

ARTIKEL

*Jan Mortensen,
præst ved Kristkirken i Kolding*

Foto: Ron Almog

Efteråret er en stille tid i kirkeåret. Vi tager et pusterum fra de store kirkelige højtider. Sådan har det ikke altid været. I hvert fald ikke, hvis vi kigger bag om de kristne højtider til deres forlæg i den gamle pagt. Her lå "kirkeårets" klimaks netop i efteråret.

Bag ved det kristne kirkeår

Jul, påske og pinse er de tre bærende elementer i det kirkeår, vi har arvet. De tre højtider knytter sig til de afgørende frelseshistoriske begivenheder i forbindelse med Jesu liv: fødsel, død og opstandelse, samt Helligåndens komme.

Nu har julen som højtid en særlig historie, men når det gælder påske og pinse, skal man ikke have læst ret langt i det ny testamente, før man opdager, at disse højtider ikke bare er opstået til minde om Jesus. De havde allerede et frelseshistorisk indhold på Jesu tid. De var den gamle pagts højtider til minde om Sinajpagtens grundlæggende begivenheder som beskrevet i Mosebøgerne. Gud havde udfriet sit folk fra slaveriet i Egypten (påske) og sluttet pagt med det ved Sinaj (pinse).

Og her begynder vi allerede at skimte den fest, der er blevet væk i overgangen mellem den gamle og den nye pagt. For den gamle pagt havde tre store højtider. Den tredje og sidste fest i den jødiske festkalender var løvhyttefesten. Det var kirkeårets klimaks, som meget passende lå i den syvende måned, sabbatsmåneden: hvilens måned, frelsens måned. Løvhyttefesten samler den frelseshistoriske tråd op fra påske og pinse og fejrer dets klimaks: Gud ledte det folk, han havde udfriet og stiftet pagt med, gennem ørkenen til det forjættede land.

Festen, der blev væk

Det var denne festkalender Jesus voksede op med. Og her ligger der nogle dybe tråde mellem det gamle testamente og det nye. Pointen i det nye testamente er netop, at den gamle pagt pegede frem mod Jesus, den længe ventede Messias, der skulle opfylde den gamle pagts løfter. Den gamle pagts frelseshistorie og institutioner var selv skygger af den virkelighed, der skulle komme med ham (Hebræerbrevet 8).

Derfor er sammenhængen mellem den gamle pagts festkalender og Jesu liv og gerning så vigtig for forståelsen af det ny testamente: Jesus dør som den nye pagts påskelam – under en jødisk påske – og fuldender dermed en ny ”udgang” (Lukas 9,31), nemlig fra syndens og dødens slaveri, sådan at den lovede nye pagt (Jeremias 31,31-33) kan etableres – netop på en jødisk pinse-dag – ved Helligåndens komme (Ezekiel 36,25-27). Og sådan fejrer vi kristen påske og pinse. Men hvad skete der med løvhyttefesten?

Løvhyttefesten – høstens hytter

Løvhyttefesten var i udgangspunktet en fest for frugthøsten (hebraisk: ”indsamlingsfesten”, 2 Mosebog 34,22). Løvhytterne (”sukkot”) blev netop brugt ved høsten, som midlertidige grenhytter ude ved marken. Her sov man, mens høsten stod på. Sådan vogtede man over de

modne afgrøder og undgik at spille tid med at gå ud og hjem. Befalingen om at bo i løvhytter ved Herrens tempel skulle understrege, at det er Herren, der er høstens giver og vogter.

Den dag i dag bygger jøderne små løvhytter i haven, på altanen eller sågar på taget. De ortodokse jøder går op i at finde en helt fejlfri ”lulav”, en lille buket med en daldpalme-, en myrte- og en pilegren – kombineret med en citron. Sådan gjorde man også på Jesu tid.

Løvhyttefesten – ørkentidens hytter

I 3 Mosebog 23,39-43 knyttes denne høstfest til en frelseshistorisk begivenhed: ”I skal bo i løvhytter i syv dage...for at de kommende slægter kan vide, at jeg lod israelitterne bo i løvhytter, da jeg førte dem ud af Egypten”. Høstens midlertidige løvhytte bliver et billede på ørkentidens midlertidige telte.

Det virker umiddelbart overraskende, at ørkentiden skulle være noget at fejre. For de 40 år i ørkenen var jo en prøvelsestid – en straf! Et mere naturligt klimaks ville have været en fejring af indvandringen i det forjættede land! Selve målet! Og så alligevel. Netop ude i ørkenen stod det klart, at folket var helt afhængigt af Gud, og at han var hos dem. Han ledte dem som en trofast hyrde ved skysøjlen om dagen og ildsøjlen om natten, gav dem vand af klippen og manna at spise osv. Han var deres eneste faste holdepunkt. I den forstand var ørkentiden en idealtid! Når folket kom ind i landet ville fristelsen derimod være at få et fast sted dér og glemme Gud (5 Mosebog 8,12-18).

Løvhyttefesten – et billede på ”Herrens dag”

Sådan kommer Løvhyttefesten ikke bare til at se tilbage til en idealtid – men frem til at denne idealtid igen skal blive virkelighed. Det forjættede land var nok målet for Sinajpagtens frelse – men bag landet ligger løftet om LANDET, den nye pagts land, Guds rige. Festen peger frem mod den dag, da Herren vil komme på den store høstdag og indsamle sit folk i sit rige og tage bolig hos det, lige så tæt og nært som i ørkentiden. Sådan beskriver profeterne netop ”Herrens dag” med billeder fra løvhyttefesten (fx Esajas 4,3-6; 48,20-21, Zakarias 14).

Løvhyttefesten – allerede/endnu ikke

Denne tanke føres videre i det ny testamente, hvor den endelige frelse også beskrives med billeder fra løvhyttefesten (især i Åbenbaringen 7,9-17 og kap 21-22). Mens påske og pinse er opfyldt i Kristus – venter vi stadig på den endelige opfyldelse af løvhyttefesten, Jesu andet komme.

Samtidig er det tydeligt, at løvhyttefesten i en vis forstand allerede er opfyldt i og med Jesu første komme. Dette perspektiv udfoldes særligt i Johannes 7-10, >>

hvor Jesus står frem under en løvhyttefest og erklærer festen opfyldt i ham: "Den, der tørster, skal komme til mig og drikke", "Jeg er verdens lys", "Jeg er den gode hyrde". Disse udsagn knytter sig direkte til ørkentiden og de særlige vand- og lysritualer, man fejrede ørkentiden med under denne fest på Jesu tid (som beskrevet i Mishna).

Festen, der blev væk – men som ikke har mistet sin betydning

Når vi ikke fejrer løvhyttefest i det kristne kirkeår (selvom det ville give god mening) – ligger der den pointe i det, at det er endetidens store fest, som ikke er endegyldigt opfyldt endnu. Løvhyttefestens allerede-perspektiver: 1) At Gud allerede har taget bolig iblandt os ved Jesu fødsel – fejrer vi til jul. 2) At Jesus allerede bor i vore hjerter ved sin Ånd – fejrer vi til pinse (jf. Johannes 7,37-39!).

Men hvis ikke vi ved, at vi ikke fejrer løvhyttefesten og hvorfor, vi ikke gør det – ja, så er vi gået glip af en dyb pointe og vigtige betydningssammenhænge i det ny testamente.

Det gælder også betydningen af løvhyttefestens to satelitter. For før man kunne gå ind til den store løvhyttefest, var der to andre højtider, man først måtte igennem: hornblæsningsfesten og den store forsoningsdag. De er en integreret del af efterårets store klimaks – så dem skal vi også nå at se på:

Hornblæsningsdagen

Hornblæsningsdagen (3 Mosebog 23,24-26) fejrer man i rabbinisk tradition som det jødiske nytår, Rosh Hashana. Det falder i år d. 3. oktober. Man ønsker hinanden godt nytår med æbler (rundt som året) og honning (sødt og godt).

Man blæste i horn ved hver nymåne, men den syvende måned får med denne højtidsdag en særlig markering. Hornblæsningsdagen indvarsler sabbatsmåned: Gør dig klar, for nu rejser Herren sig til dom og frelse.

Den store forsoningsdag – en lille dommedag

Herfra går vejen til løvhyttefesten via den store forsoningsdag "Yom Kippur" (3 Mosebog 23,27-32). Det var den eneste dag om året, hvor ypperstepræsten måtte gå ind i det allerhelligste i templet.

Centralt stod ritualer omkring de to sydebukke (3 Mosebog 16), der bar folkets synd i dets sted. Blodet fra det første dyr blev stænket på låget af pagtens ark, på sonedækket. Den anden buk bar folkets synd ud i ørkenen til den visse død. Bortsendelsen af denne buk viser den vej, synderen ville være henvist til at gå uden soning.

På den store forsoningsdag blev der én gang om året skaffet soning for hele folket og templet selv. Denne årlige renselse kalder Hebræerbrevet for en "årlig påmindelse om synd" (Hebræerbrevet 10,3) – en årlig dommedag. Men dagen forkyndte også, hvordan et syndigt menneske kan få adgang til den store løvhyttefest: ved stedfortrædende soning.

Livets bog

Den rabbiniske tradition knytter stadig de to fester tæt sammen, men lægger vægten på gode gerninger. Rosh Hashana opfattes som den dag, hvor Gud gør status. Han åbner bøgerne og afvejer det enkelte menneskes gerninger for det år, der er gået. Den retfærdige går ind til livet, den onde bliver slettet af livets bog, mens andre får ti dage indtil Yom Kippur til at rette op, lægge gode gerninger i vægtskålen, og søge tilgivelse. For på nytårsdagen bliver alle mennesker dømt, og dommen besegles på forsoningsdagen.

Den sidste basun og dommedag

Det nye testamente ser den store forsoningsdag opfyldt i og med Jesu død én gang for alle (Hebræerbrevet 9). Men festkalenderens fremtidsperspektiv ligger stadig foran os. Målet venter stadig. Vi venter på efterårsfesternes endelige opfyldelse: Endetidens store hornblæsningsdag – "den sidste basun" (Matthæus 24,31; 1 Korintherbrev 15,52 o.a.), som indvarsler den store dommedag (Matthæus 25,31-46; Åbenbaringen 20,13-15) – og endelig, den store løvhyttefest: Gud hos os i det genoprettede Paradis.

Her viderefører det nye testamente tanken om "livets bog", som også kaldes "det slagtede lams bog" (Åbenbaringen 13,8). Hvordan man får sit navn i denne bog, fremgår af Åbenbaringen 7 om Herrens beseglede, der nu fejrer løvhyttefest: Det er dem, som har vasket deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod, (7,13-15). Sådan går adgangen til endetidens store løvhyttefest gennem Lammets blod. Adgangen til Guds rige går gennem den store forsoningsdag og er ikke baseret på vægten af mine gode gerninger, men på vægten af Jesu offer.

Glædelig Løvhyttefest!

Vi fejrer ikke efterårets jødiske fester i vores kirkeår. Men vi kan stadig lade jødernes løvhytter forkynde for os, at vi ikke har et blivende sted her. De vidner – fra en kristen betragtning – om vores eneste faste bolig: Jesus. I hans hytte er vi allerede nu hjemme, vi er gået fra dommen til livet. I hans hytte skal der engang fejres "en evig løvsalsfest", som Brorson formulerer det i sin salme over Åbenbaringen 7 (DDS 571). Det venter vi stadig på! Glædelig løvhyttefest!

Foto: Thomas Albrektsen

Jeg står her for at FORSVARE mine børns LIV

ARTIKEL

*Far til to børn på Carolineskolen,
kronik i Information, 10. juni 2016.
Bragt med tilladelse*

Mine børn er jødiske – men jeg er lavet af leverpostej, har blå øjne og er døbt. Jeg var ikke forberedt på denne situation. Jeg var ikke forberedt på, at jeg skulle iføre mig skudsikker vest for at passe på dem

Min datter på syv år peger stolt på mig.

»Se, min far er vagt i dag,« siger hun til sin veninde fra 1. klasse og banker på skjoldet i min skudsikre vest.

»Hvorfor har du egentlig den på?« spørger hun og kigger op på mig.

Spørgsmålet er stillet nysgerrigt, neutralt – ikke med angst eller frygt. Hun er jo kun syv år.

Hvad skal jeg svare hende? Jeg vælger den praktiske vinkel og forklarer hende, at en skudsikker vest gør, at jeg ikke dør, hvis jeg bliver skudt.

»Men hvem skulle da skyde dig?«

Jeg når at konstatere antydningen af frygt i hendes øjne, inden jeg svarer hende, at hvis der nu skulle komme en bandit med en skyder, så er det jo meget rart at vide, at jeg ikke kommer til skade. Hun lader til at være tilfreds med den forklaring, eller også er det bare venindens insisteren på at lege, der lader mig slippe for at komme med yderligere forklaring.

Men tiden nærmer sig, hvor jeg bliver nødt til at »

◀ *Foto forrige side: I august 2014 brød gerningsmænd ind på Carolineskolens grund i København og skrev nedladende grafitti på murerne. Blandt andet "Ingen fred til jer zionistsvin". Carolineskolen er den jødiske skole i København.*

forklare hende sagernes sammenhæng – hvorfor jeg fire gange om måneden er nødt til at sætte livet på spil for hendes skyld. En skæbne, jeg deler med en stor gruppe forældre på den jødiske Carolineskolen i København. Vi er med i det frivillige vagtværn, der understøtter de professionelle vagters og politiets arbejde med dagligt at sikre, at vores børn overlever at gå i skole. For det er dét, det handler om: overlevelse.

Vi ved ikke, hvornår angrebet kommer, og vi ved heller ikke, hvilken slags angreb det vil være – varme eller kolde våben, som det hedder. Vi ved det ikke, men vi har forberedt os på det meste. Vi har fået undervisning og uddannelse og øvelser gennemført af professionelle sikkerhedsfolk.

✓ *Carolineskolen flytter i løbet af 2017 til disse flotte bygninger på Strandvejen i København.*

Foto: Tine Bach

Det føles så urimeligt

Man kan spørge, hvorfor vi spilder vores tid med at stå vagt, når politiet også er til stede med deres skarpladte våben: Det gør vi, fordi vi ved, hvordan området ser ud på en almindelig dag. Vi ved, hvem der bevæger sig på gaderne, hvornår. Vi ved, hvem der må komme ind – og hvem der ikke må komme ind.

Og sagen er, at vi også stod vagt før den 15. februar 2015, før politiet kom. Vi står der nok også, hvis politiet er væk igen engang. Når man står vagt, presser to modsatrettede strømme af tanker sig på:

Den ene handler om det tragiske i, at vores børn går i en skole, der er under belejring. Takket være den tætte sikkerhed er vi stadig i stand til at komme ind og ud af skolen. Men alt kontrolleres. Ind- og udgange er overvågede både af mennesker og elektroniske systemer.

Grænserne for skolens lilleputrige patruljeres grundige end Berlin-muren i sin tid, og det var lettere at komme gennem Checkpoint Charlie, end det er at komme ind på vores skole. Det føles så urimeligt, at vores børn skal vokse op i denne krigstilstand.

Hvorfor?

Svaret er lige så enkelt, som det er rystende: Det er sådan, fordi vores børn er jøder. De jødiske mindretal i Europa er i dag så udsatte, at statsmagten mange steder leverer svært bevæbnet beskyttelse til de jødiske samfund.

Antisemitiske hændelser eksploderer i disse år, og angrebene på jødiske mål finder sted med alt for jævne mellemrum i Europa – også i Danmark, hvor en vagt for halvandet år siden betalte den højeste pris for at beskytte en fest i det jødiske forsamlingshus i København. Eleverne på skolen har også øvelser. De handler om at træne, hvad man skal gøre i tilfælde af et angreb. Man skal ikke tage sine sko på, hvis man skal evakueres – man skal bare løbe. Sådan noget véd min lille pige på syv år. Nogle børn har svært ved at sove om natten, for vi er nødt til at lære dem, hvad de skal gøre, hvis de ser et menneske med et bombebelte, en pistol eller andet – hvilket desværre er et realistisk scenarie.

Følelsen af uretfærdighed er rystende, men det er ikke tid til at være rystet, når man er på vagt. Det gælder om at være opmærksom. Flere gange om måneden spottes mistænkelige personer i området. Nogle observerer vores rutiner. Nogle går rundt om vores indhegnede skole og tjekker låse og installationer. Andre tager billeder.

Det er vores daglige kamp på gaden mod de mørke ideologier.

Overvejer at emigrere

Og her kommer så den anden strøm af tanker og følelser, nemlig følelsen af ultimativ mening. Jeg står her for at forsvare mine børns liv. Skulle noget ske, har jeg gjort, hvad jeg kunne. Den tanke sniger sig endda ind, at skulle jeg blive det første offer, ville det være OK. Alle forældre er klar til at dø for deres børn. Det er heldigvis de færreste i Danmark, der konfronteres med den mulighed dagligt. Men hvis ens børn er jøder, så er det virkeligheden. Virkeligheden er krig.

Jøderne i Danmark og i de fleste andre europæiske lande er få, og de bliver færre. Alene de seneste to år er 20.000 jøder emigreret fra Frankrig. Jødernes vurdering er, at situationen ikke er holdbar, og at det ikke bliver bedre.

Jeg er ikke jøde. Jeg har giftet mig ind i det. Mine børn er jødiske – men jeg er lavet af leverpostej, har blå øjne og er døbt. Jeg var ikke forberedt på denne situation. Flere forældre overvejer at emigrere. Jævnligt taler vi om, hvilke lande, der er mere sikre. Israel er oplagt, men andre lande er også på dagsordenen. Vi taler om, hvad der vil ske, hvis vi ikke emigrerer. Hvordan er fremtiden for jøderne i Danmark? Vil truslen blive mindre? Næppe.

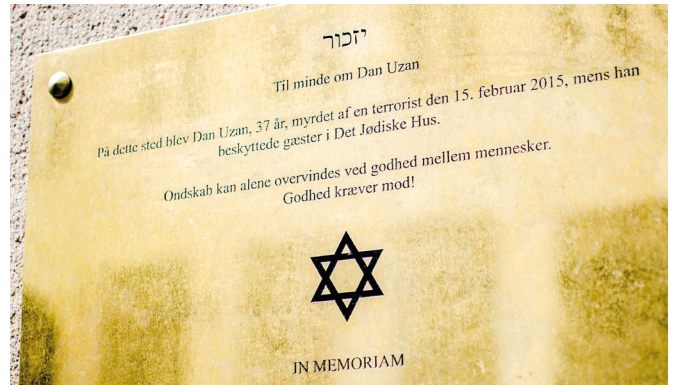
Vi kan se frem til en tilværelse, hvor det smarteste at lade være at tale om, hvem man er, og når man deltager i jødiske begivenheder at vænne sig til, at det foregår under svær bevogtning, fordi der konstant er en trussel på vores liv.

Hvad gør staten?

Man hører ofte, at terroristerne ikke må vinde. Hvad betyder det? At vi ikke skal leve i frygt? Det gør vi. Har terroristerne så vundet? Og er spørgsmålet ikke rettere, om terrorister overhovedet kan tabe? Hvor mange angreb skal der til, før frygten, som jøderne for længst har vænnet sig til, begynder at sprede sig til andre?

Foreløbig er det få, som føler sig rigtig truet. Man kan måske have nogle perifere forestillinger, når man skifter til metroen på Nørreport, men det er glemt, så snart toget ruller ud i dagslyset igen. Angsten er ikke allestedsnærværende, som den er for jøderne.

Men jøderne har været skræmt i mange, mange år, så for dem er der intet nyt under solen. Det er os andre, der skal bruge noget tid på at vænne sig til krigens

▲ Mindeplade foran synagøgen i København, hvor Dan Uzan blev dræbt den 15. februar 2015.

virkelighed. Vi voksede op med en forestilling om fred, velfærd og sikkerhed. Vi lærte, at jøderne var forfulgte – ikke, at jøderne er forfulgte. Vi havde ikke forestillet os, at vi skulle iføre os skudsikre veste for at passe på vores børn.

Hvad skal der ske? Hvad kan og skal det danske samfund gøre? Er der tale om en accept af, at sådan er det? Og så længe jøderne er i landet, er vi nødt til at passe på dem?

Den danske stat, det danske politi og Politiets Efterretningstjeneste gør en enorm indsats, som de ikke kan takkes nok for. Men hvad skal der ske på længere sigt? Ingen har lyst til at leve hele sit liv i krig. Hvordan kan Danmark blive et sikkert hjem for alle minoriteter?

Hvem bliver de næste, der skal leve i frygt? De homoseksuelle? Ateisterne? Eller andre, der ikke kan få lov til bare at være dem, de er? <<

Kronikøren er far til to børn på Carolineskolen i København. Af hensyn til sin egen og sin families sikkerhed, ønsker han at være anonym. Hans rigtige navn er redaktionen bekendt.

YLG
LAUSANNE YOUNG

FLYGTNINGE er den vestlige kirkes håb om VÆKKELSE

«

- indtryk og udfordringer fra Lausanne ungdomskonference i Jakarta

ARTIKEL

*Bodil Skjøtt,
generalsekretær*

YLG 2016

YOUNGER LEADERS GATHERING

*Syng for Herren, pris hans navn
fortæl om hans herlighed blandt folkene
om hans undere blandt alle folkeslag*

(SI 96,2-3)

▲ Forbønsemner skrevet på sten.

Der kan sættes mange overskrifter over de 10 dage, jeg tilbragte sammen med fire andre danskere i Jakarta i begyndelsen af august – sammen med godt 1000 andre kristne fra mere end 140 lande i verden. Ordene fra Salme 96 beskriver noget af det, vi var med til: lovprise Gud, vores himmelske far med ord og rytmer og kropssprog, der repræsenterer den mangfoldighed kirken i dag udgør på verdensplan. Vi fik fortalt om de herlige og forunderlige ting, der sker i Guds rige på de mest overraskende steder i verden. Og vi blev udfordret til selv at fortælle vores historie i lyset af fortællingen om Guds frelsende og fornyende kærlighed, som den kommer til udtryk - ikke bare i den bibelske fortælling, men også sådan som Gud ved sin Ånd fortsat virker og kalder i dag.

Troen må afspejle sig i livet

Det var den tredje ungdomskonference arrangeret af Lausanne-bevægelsen. Den første fandt sted i 1987 i Singapore og den anden i 2006 i Malaysia. Temaet for konferencen denne gang var ”Forenet i den store historie”. Konferencens første hele dag blev indledt med en dramatiseret udgave af bibelens store fortælling fra skabelse til nyskabelse. De følgende dage fokuserede bibeltimer, foredrag og øvrige indlæg på de store kapitler i Bibelens fortælling med følgende overskrifter: skabe, bekende, reflektere og meditere, elske, forsone og tilbede. Temaerne var formuleret som verber/handlinger med fokus på, hvordan Gud har handlet og fortsat handler i verden, og hvordan vores respons på det Gud gør, også må føre til handlinger og komme til udtryk i en

tro, som er aktiv og afspejler sig i måden vi lever på – i den verden som Gud fortsat kalder for sin. ”Fortællingen” kom også til udtryk i de små mentor-grupper, som alle deltagerne var delt ind i. Hele formiddagen var man sammen med sin gruppe – til bibelstudie, til bøn og refleksion og endelig en time, hvor man delte sin egen historie med gruppen. Arrangørerne havde sat grupperne sammen, så de alle havde størst mulig diversitet. I min gruppe var der således mennesker fra både Sydkorea, Filippinerne, Indien, USA, Etiopien og Bulgarien. Det gav mulighed for at høre, hvordan det var at vokse op i et slumkvarter i Manila, hvor muligheden for at ende i prostitution var stor, hvis man som pige ikke var kommet på en god skole, inden man var fyldt 12. Eller hvad det betød at arbejde blandt unge narkomaner på grænsen mellem Indien og Butan. De lokale stoffer er så giftige, at hvis man ikke bliver hjulpet ud af sin afhængighed, dør man efter 2-3 år. ”Vi kan ikke tilbyde behandling”, fortalte Binny, ”men vi kan tilbyde dem et fællesskab og en historie, der giver grund til at tro på fremtiden.” Binnys uddannelse er egentlig inden for økonomi, men i dag bor han med sin kone og tre små børn i et af Indiens fattigste områder på grænsen til Butan. Af sikkerhedsmæssige årsager bar han et navneskilt, der viste, at man ikke måtte tage billeder af ham.

Begyndelsen på nye venskaber

At temaet for konferencen var ”Forenet i den store fortælling” kom til udtryk på mange måder – også længe inden vi alle mødtes i Jakarta. Det har været vigtigt

fra Lausanne-ledelsens side, at dette ikke kun blev en konference, men begyndelsen på nye venskaber og nye fælles initiativer på tværs af faglige og geografiske områder. I året forud for konferencen har deltagerne kunnet tage kontakt med hinanden via en lukket facebook-gruppe, og mange kom til konferencen meget bevidste om, hvem de skulle mødes med og lære mere om. Ligeledes er alle deltagerne blevet tilbudt at være med i et mentor-forløb efter konferencen, og nye initiativer fra konferencen kan få professionel og til dels også økonomisk støtte via Lausanne-bevægelsens netværk. En af de unge fra konference-komiteen havde udviklet en app, som gør det muligt at fortsætte samtalen efterfølgende ligesom alle kontaktoplysninger på deltagerne findes der. Under konferencen foregik der en livlig diskussion af programmet via app'en og andre brugte det elektroniske netværk til at arrangere uformelle møder omkring et initiativ eller en ide.

20.000 kinesiske missionærer

En af de grupper som strategisk brugte muligheden for at netværke med andre på konferencen var den store gruppe fra Kina. Da Lausanne i 2010 afholdt konferencen i Cape Town fik ingen fra Kina udrejsetilladelse. Men denne gang kom der ikke mindre end 200, fortrinsvis unge, fra Kina. De arrangerede bl.a. møder med deltagerne fra Mellemøsten og de afrikanske deltagere for at høre, hvordan de kunne arbejde sammen med dem. Deres plan er inden 2030 at sende 20.000 kinesiske missionærer ud. Særligt har de fokus på de muslimske områder mellem Kina og Jerusalem under overskriften "Tilbage til Jerusalem". I dag bor der mere end 1 mill. kinesere i Afrika, så også her søgte den kinesiske gruppe at skabe kontakter og finde nye samarbejdspartnere. Det var inspirerende og udfordrende at møde en så strategisk og bevidst tænkning omkring nye fællesskaber og kontakter. Man ville mere end at opretholde og vedligeholde arbejde, der allerede var i gang.

Nyt hospital i Nazareth

Hver eftermiddag havde deltagerne mulighed for at vælge sig ind på "spor" alt efter interesse og det arbejde man allerede var en del af. Lausannebevægelse har delt Cape Town erklæringens handlingsplan op i ikke mindre end 37 spor eller "Issue groups" (<https://www.lausanne.org/networks>). Et af disse spor er jødemission. Sammen med Tuvya Zaretsky fra Jews for Jesus stod jeg for to samlinger. Det var opmuntrende at se, hvem der dukkede op til netop disse samlinger: Flere fra Korea og en enkelt fra Kina og Pakistan, flere som selv er messiansk jøde, men også nogle afrikanere. Bl.a. var der én, hvis organisation netop er begyndt et hospitalsarbejde i Nazareth. Han ville have hjælp til at forholde sig til situationen mellem israelere og palæstinsere. Det var vigtigt for ham og hans organisation, at deres indsats for især børn med fysiske problemer med behov for operationer blev til et holistisk >>

Foto: Michael du Toit

Foto: Michael du Toit

Du må vælge, om du som leder vil være et navn eller du vil have en stemme.

Mutua Mahiaini

missionsarbejde.

Navn eller stemme?

Det var en konference med et dynamisk program, gode bibeltimer og ikke mindst ærlige og udfordrende indlæg fra ældre ledere i mission. Både om de fejl, de havde gjort som ledere, og de fristelser de har stået i. Jeg husker et citat fra Mutua Mahiaini, fra Kenya, international præsident for Navigatørerne: "Du må vælge, om du som leder vil være et navn eller du vil have en stemme" (do you want to have a name or be a voice?). Men ved en sådan konference er der også altid personlige møder med mennesker som går under huden på en og brænder sig ind – som en udfordring eller som en gave.

Kristne grupper på hinduistisk universitet

Kent fremhæver mødet med Ajith fra hans smågruppe på konferencen. Ajith er født i den sydlige del af Indien, og hans far blev dræbt da han kun var tre år gammel. Uden en mandlig forsørger i familien blev Ajith sammen med mor og søskende drevet ud i fattigdom. Ajith kom til tro som 18-årig og siden har Gud brugt Ajith til blandt andet at opstarte kristne grupper på et hinduistisk universitet, som hans evner som kunstner fik ham ind på, og siden har han startet et arbejde i den nordøstlige del af Indien, hvor han ved at bygge skoler og tilbyde undervisning rækker ud til fjerne og isolerede områder og herigennem vidner om Kristus. Gud har velsignet hans arbejde, som nu består af adskillige skoler

med hundredevis af skolebørn og tre fabrikker, hvor lokale lærer et håndværk og tjener penge til gavn for de lokale samfund. "Ajiths historie er for mig blevet et førstehåndsmøde med Guds magt til at vende svaghed og ondskab til styrke og velsignelse, samt en påmindelse om at have tillid til at Gud kan bruge enhver til ekstraordinære ting i hans rige," fortæller Kent.

Selv husker jeg mødet med pigen fra Tunesien, som jeg mødte sammen med nogle andre en eftermiddag. Hun fortalte om, hvordan det var for de muslimske kvinder, der var kommet til tro. Hun var selv en af dem. Mange oplever, at deres børn bliver taget fra dem, når det bliver kendt af familien, at de er blevet kristne. Selv havde hun levet med dødstrusler fra sin egen familie. Hun var blevet gift med en kristen egypter i Tunesien, men da myndighederne fandt ud af, at hun var konverteret, blev manden udvist af landet. De bor nu i hvert deres land. Som konvertit kan hun ikke flytte til Egypten. "Men jeg er ikke et offer. Sådan må I ikke se på mig. Det er ikke min identitet. Jeg er en, som følger Jesus. Det koster, men det er prisen værd."

Mødet med den forfulgte kirke

Hendes navn fremgår ikke af programmet af hensyn til

✓ *1000 kristne fra mere end 140 lande var sammen i 10 dage i Jakarta for at tale om og inspirere hinanden i Guds mangfoldige mission.*

Foto: Michael du Toit

hendes sikkerhed. Det var også specielt at høre nogle af deltagerne sige: ”Når jeg rejser hjem sletter jeg alle mine kontakter fra app’en. Det er for farligt at beholde dem på telefonen.” – Flere sendte en sidste hilsen til det sociale netværk fra lufthavnen inden de ”forsvandt”. Alle os, som var med, vender hjem med taknemlighed over det vi har set, hørt og mødt af Guds store familie og Guds store fortælling. Men også udfordret på hvordan vi omsætter oplevelser, ny viden og nye bekendtskaber tilbage i Danmark, og skal finde ud af hvordan vi er kirke her. Hvad tager vi med os?

Flygtninge er kirkens håb

Simon fremhæver to gennemgående temaer fra konferencen: Stilhed og plads til at være sammen med Gud. ”Mange af os har nok oplevet den særlige ”bobbel-formelse”, der kan opstå til et arrangement over flere dage. Og når rammen så bliver skiftet ud med hverdagen derhjemme, kan man have svært ved at holde fast i alt det, man gerne ville omsætte,” fortæller Simon. ”Jeg har opdaget, at en af de bedste ting jeg kan gøre er simpelthen at stoppe op og aktivt skabe plads i min ka-

lender til refleksion. En af underviserne på konferencen fortalte for eksempel, at hun havde brugt 16-18 timer i døgnet på sin tjeneste i kirken og dermed forsømt både familie, venner og ikke mindst sit forhold til Gud. Hun indså, at hun gjorde en masse ting for Gud, men meget lidt sammen med Gud. Der kan jeg også hurtigt finde mig selv, hvis jeg kommer ind i en rutine med en fyldt kalender, hvor der hverken er tid eller mental energi til at omsætte det, jeg har lært til den hverdag, min krop så hurtigt kommer til at køre på autopilot i,” slutter han. Et spørgsmål, som Os Guinness (Ja, det er ham/hans familie med øllen; familien startede et bryggeri for at skaffe arbejde til fattige i Dublin og tjene penge til mission) stillede den næstsidste aften, hænger stadig i luften: Kan der skabes vækkelse i kirken i Europa. Han var ikke selv så sikker på det, men skal det ske, sagde han, må vi have hjælp fra kirken i Afrika og Asien. ”Men det er også dem der nu kommer til os som flygtninge eller immigranter. De er ikke kirkens problem i Europa. De er kirkens håb.” <<

Han gjorde os andre bedre

Æret være Birger Pettersons minde

MINDEORD

Kai Kjær-Hansen

20. september ved 18-tiden ankom Birger Petterson og hans hustru Adela til Rom. Rejsen var gået godt og en uges ferie lå foran dem. På hotellet blev Birger imidlertid dårlig og bragt til et hospital. Ved 23.30 tiden lød budskabet fra en læge: "Jeg er meget ked af det, men din mand er død". Birger Petterson blev 70 år gammel.

Et punktum blev hermed sat for hans mangeårige og utrættelige arbejde for Israelsmissionen – både nationalt og internationalt – og for hans betydelige virksomhed som oversætter.

Hans arbejdsliv var henlagt til Det Kristne Gymnasium i Ringkøbing, fra dets oprettelse i 1979 til han gik på pension i 2011. Han underviste i engelsk og religion. Store dele af sin fritid stillede han i evangeliets og missionens tjeneste. Ikke som forkynder, ikke ved at skrive egne artikler, men ved at bearbejde andres artikler – og gøre dem bedre.

I perioden 1992 til begyndelsen af 2012 var han med i redaktionen for Israelsmissionens Avis og ydede en imponerende indsats. Med saglighed og kompetence rettede han i andres manuskripter. Med et ydmygt sind udførte han sin opgave. Han var god til at rose andre. Egne præstationer fremhævede han ikke. Han afslog at være på podiet. Han befandt sig bedst i maskinrummet.

Allerede i 1990 var Birger Petterson blevet inddraget i international jødemission gennem netværket Lausanne Consultation on Jewish Evangelism (LCJE). Han tjente dette netværk indtil 2011. Personligt er jeg ham stor tak skyldig for al den hjælp han ydede mig som international koordinator. Alle mine taler og foredrag skrev jeg på dansk. Birger oversatte til engelsk. Ofte under stærkt tidspres, som jeg desværre alt for ofte udsatte ham for.

LCJE's nuværende præsident, Tuvya Zaretskys, skriver:

"Birger Petterson tjente vores netværk med et hjerte fyldt af kærlighed til Jesus og det jødiske folk. Hans arbejde med oversættelse var en gave til vores netværk. Han gjorde os alle i LCJE bedre ved at samarbejde med os. Jeg er dybt taknemmelig for hans visdom, mildhed, tjenersind samt passion og iver efter at gøre tingene ordentligt."

Og så var Birger Petterson oversætter i sin fritid. Allerede som studerende i midten af 1970'erne var han begyndt som sådan. Det fortsatte han med til sin død. Især vækkelsesbevægelserne forlag og Kristeligt Forbund for Studerende nød godt af hans arbejde. I de senere år var der også bud efter ham fra Kristeligt Dagblads Forlag.

Han nåede at oversætte mere end 60 bøger, hvilket er mere end 10.000 sider i publiceret form. Og nej, der er ikke et nul for meget! Hvad han dog overkom!

Som en skrev: "Jeg kondolerer med tabet af en dyrebar ven! Hvor kommer han til at efterlade et stort hul med sin hjælpsomhed og milde sind."

Og en anden skrev: "Birger, en hædersmand – som havde den ydmyge holdning og trak et kæmpe læs for andre!"

Ja, netop!

Til Adela og hendes to voksne sønner siger vi: Vi deler jeres smerte. Må den gode Gud trøste jer. Død og smerte til trods vil vi dog med Guds folk op gennem tiderne – og med tanke på Birger Petterson – lovprise Gud med de gamle ord:

"Herren gav, Herren tog, Herrens navn være lovet."

RIGTET SIGER
 ... at regnbuen ender på Djursland

Der er guld for enden af regnbuen!

Vi sætter spor hos den enkelte teenager – ikke "bare" som skole, men som mennesker og i fællesskab! Se dét er personligt guld, der skal opleves nu og her, og tages med videre i livet! Derfor siger vi kækt og oprigtigt

#dufårguldmedhjem

Oplev mere på djurslands.dk

Din annonce her?

Israel
FOR HELE FAMILIEN

Besøg beduiner i ørkenen og rid en tur på kameler. Flyd i det Døde Hav og kom tæt på krokodiller. Fælles oplevelser I altid vil huske.
 Hvornår: 16. - 23.10.

Vi arrangerer også gerne en privat rejse for dig

Ring allerede i dag på 7592 2022 og hør nærmere!

Under én procent af jøder i Israel tror på Jesus som Messias.

Hjælp med at række evangeliet tilbage.

Meld dig ind i Israelsmissionen.
israel.dk/medlem

Sammenhængskraft

 BAGSMÆK

Elisabeth Serner

"Værsgo" sagde den ældre herre på klingende dansk, da han rakte mig pigecyklen, han netop havde båret ned af trapperne for mig. Jeg måbede, for efter hans udseende at dømme havde han ikke nogle forudsætninger for at kunne tale dansk. Han hjalp mig på vej ved at fortælle, at hans hustru var fra Danmark, og at de havde været til julegudstjeneste i Den Danske Kirke for snart to år siden. Brikkerne faldt på plads, og det gik op for mig, at jeg også havde mødt hans kone i sporvognen, og hans voksne datter på den lokale legeplads, hvor vi havde haft en lang snak om alt fra at have danske rødder til at være religiøs jøde midt i en skilsmisseproces. Denne sommeraften udviklede samtalen sig også i en filosofisk og teologisk retning. Og selvom vi brugte forskellige ord til at beskrive vores tro og tanker, var vi så rørende enige, at jeg begyndte at spekulere på, om han havde en skjult tro på, at Jesus virkelig er den jødiske Messias.

Han rundede samtalen af med at sige: "Jesu navn på hebraisk er Y'shua, og jeg går skridtet videre, og kalder ham Yehoshua, det kommer af Guds navn og betyder frelse." Inden han vendte sig om for at gå, spurgte jeg: "Hvad hedder du selv?" "Josua" svarede han, og grinede. "Passer det ikke godt sammen med Jesus?" Det måtte jeg give ham ret i.